

Sygn. akt: I C 1097/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Karpińska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Kamila Salamońska

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2016 r. w Toruniu

sprawy z powództwa J. C. i C. C.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L. i Gminie L.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza solidarnie od powodów J. C. i C. C. na rzecz pozwanego (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L. kwotę 1.000 zł (tysiąc złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. zasądza solidarnie od powodów J. C. i C. C. na rzecz pozwanego Gminy L. kwotę 1.000 zł (tysiąc złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu na rzecz Kancelarii Radcy Prawnego L. Z. kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) plus podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodom z urzędu.

Sygn. akt I C 1097/14

UZASADNIENIE

Powodowie C. C. i J. C. wnieśli o zasądzenie od pozwanego (...) Sp. z o.o. w L. kwoty 24.000,00 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podali, iż od 2005 r. są współwłaścicielami nieruchomości położonej w G. przy ul. (...), składającej się m.in. z działki nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Toruniu Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr KW (...), na której znajdują się urządzenia wodociągowe stanowiące własność pozwanego, a składające się z rur przesyłowych zajmujących powierzchnię 50 m² powyższej działki. Podnieśli, iż nigdy nie wyrazili zgody na nieodpłatne korzystanie z nieruchomości, a przebieg rur wodociągowych znacznie utrudnia korzystanie z działki i zmusza ich do znoszenia wielu uciążliwości związanych chociażby z kontrolą i konserwacją przebiegających urządzeń. W takim stanie rzeczy, w ocenie powodów, zasadnym jest żądanie wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości przez pozwanego za okres od dnia nabycia nieruchomości do dnia wytoczenia powództwa (8 lat) przy uwzględnieniu stawki czynszu za dzierżawę gruntów o podobnej charakterystyce pobieranej przez Gminę L. za 1 m² (5,00 zł.) i powierzchnię zajmowanego gruntu (50 m²), w kwocie dochodzonej pozwem (8 x 12 x 5 x 50). Natomiast brak porozumienia ze

stroną pozwaną w kwestii tego wynagrodzenia i uregulowania zasad korzystania z nieruchomości przez pozwaną spowodował, że pozew stał się konieczny i uzasadniony.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podniósł zarzut braku legitymacji procesowej biernej oraz zakwestionował roszczenie zarówno co do zasady jak i wysokości. Odnośnie braku legitymacji procesowej podał, że jest jedynie użytkownikiem urządzeń wodociągowych przebiegających przez nieruchomości powodów, natomiast ich właścicielem jest Gmina L., która winna być stroną pozwaną w niniejszej sprawie. Z kolei odnośnie zasadności i wysokości żądania wskazał, iż sporna sieć wodociągowa powstała w latach 1989-1990 i Gmina M. L. uzyskała zgodę ówczesnych właścicieli na jej usytuowanie nieruchomości, a wysokość wynagrodzenia nie została w żaden sposób udowodniona, w tym przyjęte przez powodów stawki wynagrodzenia za m² i powierzchnia zajmowana pod sieć wodociągową. Poza tym podkreślił, iż przebieg sieci wodociągowej w żaden sposób nie ogranicza powodom korzystanie z działki, gdyż sieć ta znajduje się poza sferą zabudowy zgodnie z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części miejscowości G. – uchwała XLIV/465/10 Rady Gminy L. z dnia 23 kwietnia 2010 r.

Powodowie ustosunkowując się do odpowiedzi na pozew podtrzymali dotychczasowe twierdzenia, zarzuty i wnioski. Poza tym wnieśli o wezwanie do udziału w sprawie Gminę L. w charakterze strony pozwanej.

Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2013 r. tut. Sąd wezwał do udziału w sprawie Gminę L. po stronie pozwanej.

Wezwana do udziału w sprawie Gmina L. przystąpiła do sprawy. W odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Odnosząc się do meritum pozwu również zakwestionowała roszczenie powodów zarówno, co do zasady jak wysokości, powołując się na argumentację podnoszona przez pozwane (...) Sp. z o.o. w L..

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

C. C. i J. C. od 16 czerwca 2005 r. są współwłaścicielami nieruchomości położonej w G. przy ul. (...), składającej się m.in. z działki nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Toruniu Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr KW (...).

Bezsporne i dowody: odpis księgi wieczystej nr KW (...)- k. 6-12 akt, akt notarialny z dn. 16.06.2005 r. Rep. A nr (...)- k. 14-19 akt, przesłuchanie powoda J. C.- k. 146 v.- 147 akt.

Na terenie w/w działki znajduje się rura wodociągowa. Rura ta ma przekrój 16 cm i przebiega na odcinku ok. 20 m przy granicy działki, wzdłuż płotu, od frontu.

Bezsporne i dowody: przesłuchanie powoda J. C.- k. 146 v.- 147 akt, przesłuchanie za pozwaną J. F.- k. 147-147 v. akt;

Przedmiotowa rura jest częścią sieci wodociągowej powstałej w latach 1989-1990 dla miejscowości G.. Została ona wybudowana przez Gminę L., po czym umowami z dnia 3 września 2002 r. i 2 stycznia 2013 r. Gmina L. przekazała m.in. w/w sieć wodociągową w użytkowanie (...) Sp. z o.o. w L. (pierwotnie Spółka (...) Sp. z o.o. w L.).

Dowody: dokumentacja projektowa sieci wodociągowej dla G.- k. 86- 91 akt, akt notarialny z dn. 03.09.2002 .r Rep. A nr 5260/2002 – k. 92-98 akt, akt notarialny z dn. 02.01.2013 r. Rep. A nr 22/2013 - k. 99-100 akt, przesłuchanie za pozwaną J. F.- k. 147-147 v. akt;

Na terenie w/w działki znajdują się urządzenia wodociągowe składające się z rur przesyłowych.

Bezsporne i dowody: mapa sytuacyjno- wysokościowa z dn. 18.09.1996 r.- k. 12 akt, przesłuchanie powoda J. C.- k. 146 v.- 147 akt, przesłuchanie za pozwaną J. F.- k. 147-147 v. akt;

Urządzenia wodociągowe przebiegające na nieruchomości C. C. i J. C. znajdują się poza sferą zabudowy zgodnie z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części miejscowości G. – uchwała XLIV/465/10 Rady Gminy L. z dnia 23 kwietnia 2010 r.

Dowody: mapa sytuacyjno- wysokościowa z dn. 18.09.1996 r.- k. 12 akt;

przesłuchanie za pozwaną J. F.- k. 147-147 v. akt.

Pismami z dnia z dnia 4 lipca 2012 r. i 11 stycznia 2013 r. C. C. i J. C. zwracali się do (...) Sp. z o.o. w L. o zawarcie umowy służebności przesyłu oraz ustalenie czynszu dzierżawnego.

Dowody: pismo z dn. 04.07.2012 r.- k. 21 akt, pismo z dn. 08.10.2012 r.- k. 23 akt.

(...) Sp. z o.o. w L. odmówiły polubownego załatwienia sprawy.

Dowody: pismo z dn. 08.10.2012 r.- k. 22 akt, pismo z dn. 08.02.2013 r.- k. 24 akt.

Pismem 5 kwietnia 2013 r. właściciele nieruchomości wezwali (...) Sp. z o.o. w L. do zapłaty kwoty 24.000,00 zł. tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości w terminie 7 dni pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Dowody: wezwanie z dn. 05.04.2013 r.- k. 25 akt.

Do dnia wniesienia pozwu (...) Sp. z o.o. w L. nie zapłaciły żądanej kwoty.

Bezsporne

Wysokość wynagrodzenia za ewentualne bezumowne korzystanie z części nieruchomości gruntowej stanowiącej własność powodów za okres od dnia 16.06.2005r. do 26.04.2016r. wynosi 2.371 zł.

Dowody: opinia biegłego – k. 352- 369, 394-395, 412-413

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych, dokumentów przedłożonych przez strony oraz dowodu z przesłuchania stron.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu, albowiem były kompletne i jasne, wraz z pozostałymi dowodami obrazowały dokładny stan faktyczny sprawy. Ich prawdziwość nie budziła w ocenie Sądu jakichkolwiek wątpliwości. Co więcej wiarygodność i autentyczność przedłożonych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd uznał za wiarygodną opinię biegłego albowiem jest ona rzetelna i spójna, a także została sporządzona przez fachowo przygotowaną osobę. Sąd nie znalazł żadnych podstaw by kwestionować metodologię przyjętą przez biegłego i końcowe ustalenia opinii.

Zgodnie z art. 224 § 1 kc samoistny posiadacz w dobrej wierze nie jest obowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy i nie jest odpowiedzialny ani za jej zużycie, ani za jej pogorszenie lub utratę. Nabywa własność pożytków naturalnych, które zostały od rzeczy odłączone w czasie jego posiadania, oraz zachowuje pobrane pożytki cywilne, jeżeli stały się w tym czasie wymagalne. Jednakże od chwili, w której samoistny posiadacz w dobrej wierze dowiedział się o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa o wydanie rzeczy, jest on obowiązany do wynagrodzenia za korzystanie

z rzeczy i jest odpowiedzialny za jej zużycie, pogorszenie lub utratę, chyba że pogorszenie lub utrata nastąpiła bez jego winy. Obowiązany jest zwrócić pobrane od powyższej chwili pożytki, których nie zużył, jak również uiszczyć wartość tych, które zużył (§ 2) . Obowiązki samoistnego posiadacza w złej wierze względem właściciela są takie same jak obowiązki samoistnego posiadacza w dobrej wierze od chwili, w której ten dowiedział się o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa o wydanie rzeczy. Jednakże samoistny posiadacz w złej wierze obowiązany jest nadto zwrócić wartość pożytków, których z powodu złej gospodarki nie uzyskał, oraz jest odpowiedzialny za pogorszenie i utratę rzeczy, chyba że rzecz uległaby pogorszeniu lub utracie także wtedy, gdyby znajdowała się w posiadaniu uprawnionego (art. 225 kc). Zauważyć przy tym należy, iż jeżeli ustawa uzależnia skutki prawne od dobrej lub złej wiary, domniemywa się istnienie dobrej wiary (art. 7 kc).

W przedmiotowej sprawie bezsporne jest, iż rura znajdująca się na posesji powodów jest częścią sieci wodociągowej powstałej w latach 1989-1990 dla miejscowości G.. Żadna ze stron nie przedłożyła dokumentacji budowlanej tej sieci. Stosownie do treści art. 29 ust. 5 ustawy z dnia 24.10.1974r. Prawo budowlane (Dz.U. nr 38, poz. 229 ze zm.) obowiązującego w dacie wydania decyzji, pozwolenie na budowę mogło być wydane wyłącznie jednostce organizacyjnej lub osobie, która wykazała się prawem do dysponowania nieruchomością na cele budowlane. Inwestor winien do wniosku dołączyć dowód jednoznacznie świadczący o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością. Warunek ten mógłby być uznany za spełniony, jeżeli inwestor uzyskałby ocenianą wg prawa cywilnego zgodę współwłaścicieli i nieruchomości (Wyrok WSA w Warszawie z 26.10.2007r., (...) SA/Wa (...) (LEX nr 439845). Wynika z tego, iż przedmiotowa inwestycja nie mogła powstać bez zgody właścicieli poszczególnych nieruchomości przez które biegnie sieć wodociągowa. Przepisy ustawy z dnia 24 października 1974 r. - Prawo budowlane (Nr 38, poz. 229 z późn. zm.), pod rządami której powstała inwestycja, nie nakładały na właściciela obiektu budowlanego obowiązku archiwizowania dokumentacji związanej z realizacją obiektu, jak to czyni obecnie obowiązujący art. 63 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (t. jedn. Dz.U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118 z późn. zm.), a organy wydające pozwolenia na budowę były zobligowane do przechowywania dokumentów dotyczących wydawanych pozwoleń na budowę tylko przez okres 5 lat. Dlatego fakt, że nie udało się odnaleźć wszystkich dokumentów dotyczących pozwolenia na budowę, w tym samego pozwolenia na budowę, nie wystarcza aby przyjąć, że inwestycja została wybudowana bez pozwolenia na budowę. Skoro przepisy obowiązujące w czasie realizacji inwestycji nie obowiązywały inwestora, ani właściciela lub zarządcy obiektu budowlanego do archiwizowania dokumentacji związanej z realizacją tego obiektu, a organy wydające pozwolenia na budowę były zobligowane do przechowywania dokumentów dotyczących wydawanych pozwoleń na budowę tylko przez okres 5 lat, to z faktu, że nie zachował się żaden egzemplarz decyzji o pozwoleniu na budowę danego obiektu budowlanego nie można wyciągać wniosku, że obiekt ten został zrealizowany w warunkach samowoli budowlanej (por. wyrok i uzasadnienie WSA we Wrocławiu z dnia 09.04.2008r., (...)/Wr 45/08). W przedmiotowej sprawie przedłożono plan sieci wodociągowej oraz uzgodnienia, co wskazuje, iż realizacja inwestycji odbywała się zgodnie z przepisami prawa. Poza tym zasady logiki i doświadczenia życiowego wskazują, iż budowa sieci wodociągowej odbywa się za wiedzą i zgodą właścicieli nieruchomości. Jest wysoce mało prawdopodobne by inwestycja o tak dużym zasięgu i tak znacząca dla mieszkańców gminy mogła powstać bez zgody właścicieli poszczególnych nieruchomości. Najistotniejszy we wskazanym zakresie dowód z postaci zeznań poprzedniej właścicielki nieruchomości nie mógł zostać przeprowadzony z uwagi na brak możliwości ustalenia adresu świadka. W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do obalenia domniemania wynikającego z art. 7 kc, co skutkuje oddaleniem powództwa. Wskazać również należy, iż w wyroku z dnia 19 marca 2015r., sygn. akt I ACA 916/14 Sąd Apelacyjny w Białymstoku stwierdził, iż świadomość operatora energetycznego, że działania jego poprzednika, który zbudował urządzenia energetyczne na gruncie, były zgodne z prawem, daje podstawę twierdzeniu, że żądania właścicieli gruntu o charakterze negatoryjnym, oceniane prawidłowo jako nieuzasadnione, nie mogą pozbawiać tego operatora, jako posiadacza nieruchomości w granicach posiadania służebności przesyłu, dobrej wiary (LEX nr 1665031). Stanowisko to uzasadnia dodatkowo pogląd o działaniu (...) Spółki z o.o. w L. w dobrej wierze bowiem nie miała ona żadnych podstaw by uznać, iż powstanie sieci wodociągowej nastąpiło w sposób niezgodny z prawem, tym bardziej, iż spółka w tamtym okresie nie funkcjonowała.

Wskazać również należy, iż Sąd nie podzielił stanowiska (...) Spółki z o.o. w L. o braku ich legitymacji biernej. Zgodnie z art. 336 kc posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny),

jak i ten, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny) Domniemywa się, że ten, kto rzeczą faktycznie włada, jest posiadaczem samoistnym. (art. 339 kc). Jak wynika z art. 49 kc urządzenia służące do doprowadzania lub odprowadzania płynów, pary, gazu, energii elektrycznej oraz inne urządzenia podobne nie należą do części składowych nieruchomości, jeżeli wchodzą w skład przedsiębiorstwa. Zgodnie z art. 55¹ kc przedsiębiorstwo jest zorganizowanym zespołem składników niematerialnych i materialnych przeznaczonym do prowadzenia działalności gospodarczej. Obejmuje ono w szczególności: oznaczenie indywidualizujące przedsiębiorstwo lub jego wyodrębnione części (nazwa przedsiębiorstwa), własność nieruchomości lub ruchomości, w tym urządzeń, materiałów, towarów i wyrobów, oraz inne prawa rzeczowe do nieruchomości lub ruchomości, prawa wynikające z umów najmu i dzierżawy nieruchomości lub ruchomości oraz prawa do korzystania z nieruchomości lub ruchomości wynikające z innych stosunków prawnych; wierzytelności, prawa z papierów wartościowych i środki pieniężne, koncesje, licencje i zezwolenia, patenty i inne prawa własności przemysłowej, majątkowe prawa autorskie i majątkowe prawa pokrewne, tajemnice przedsiębiorstwa, księgi i dokumenty związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Z treści umowy z dnia 03.09.2002r. i z dnia 02.01.2013r. (k. 92-100v) wynika, iż Gmina L. ustanowiła na urządzeniach wodociągowych i kanalizacyjnych wraz z oczyszczalnią ścieków prawo użytkowania i przekazała urządzenia w użytkowanie (...) Sp. z o.o. w L. (następcą Spółki (...) Sp. z o.o. w L.). Wskazać jednak należy, iż faktyczne władztwo nad siecią i wykonywanie zarządu spoczęło w rękach spółki, która podejmuje decyzje dotyczące sieci wodociągowej, także w zakresie stosunków prawnych pomiędzy spółką a właścicielami nieruchomości gdzie posadowiona jest sieć, a zatem de facto jest posiadaczem samoistnym sieci w ramach prowadzanego przedsiębiorstwa.

W kwestii zarzutu przedawnienia stwierdzić należy, iż jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata (art. 118kc). Zgodnie z jednolitą linią orzecznictwa Sądu Najwyższego roszczenie o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z rzeczy nie jest świadczeniem okresowym i podlega, co do zasady 10 letniemu terminowi przedawnienia, chyba że przepis szczególny nadaje temu roszczeniu charakter okresowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2012 r., IV CSK 490/11, LEX nr 1243072, uchwała SN z 18 kwietnia 1974 r., III CZP 20/74, OSNC 1974/12/208). Żadna ze stron nie kwestionowała, iż w przedmiotowej sprawie termin przedawnienia wynosi 10 lat. Nie sposób jednak podzielić stanowiska, iż początek biegu terminu przedawnienia to rok powstania wodociągu, tj. rok 1990. Przedmiotowe roszczenie o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z części nieruchomości ze swej istoty dotyczy określonego odcinka czasowego. Żądanie powodów obejmuje okres od 16.06.2005r. do 26.04.2013 r., przy czym pozew został wniesiony w dniu 26 kwietnia 2013r. Podniesiony zatem zarzut przedawnienia jest niesłuszny.

Mając na względzie powołane okoliczności Sąd Rejonowy oddalił powództwo w oparciu o przepisy art. 224 kc i art. 225 kc a contrario.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 102 kpc i jedynie częściowi obciążył powodów kosztami procesu poniesionymi przez pozwanych.

Obciążenie strony, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, całością lub nawet tylko częścią kosztów procesu może w okolicznościach konkretnej sprawy pozostawać trudne do pogodzenia z poczuciem sprawiedliwości oraz zasadami współżycia społecznego. Z tego względu ustawodawca przewidział specjalne unormowanie pozwalające nie obciążać strony przegrywającej (powoda, pozwanego) obowiązkiem zwrócenia przeciwnikowi całości lub części kosztów. Ideę tę urzeczywistnia wyrażona w powołanym przepisie zasada słuszności. Artykuł 102 nie konkretyzuje w żaden sposób pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych. Wskazanie w tym przepisie na dopuszczalność odstąpienia od zasady odpowiedzialności za wynik procesu jedynie w wypadkach wyjątkowych ("szczególnie uzasadnionych") wyłącza możliwość stosowania wykładni rozszerzającej. Ocena, czy taki wypadek rzeczywiście zachodzi, pozostawiona została uznaniu sądu. Musi ona mieć na względzie całokształt okoliczności sprawy. Chodzi tu nie tylko o okoliczności związane z przebiegiem procesu, ale również pozostające poza jego obszarem (np. stan majątkowy stron, ich sytuacja życiowa). Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z punktu widzenia

zasad współżycia społecznego. Kryteria pomocne przy rozstrzygnięciu o istnieniu czy też nieistnieniu przesłanek zastosowania zasady słuszości wskazane zostały w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego. Sposób skorzystania z art. 102 jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu i do jego oceny należy przesądzenie, czy wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek, który uzasadnia odstępnie, a jeśli tak, to w jakim zakresie, od generalnej zasady obciążania kosztami procesu strony przegrywającej spór (zob. wyroki SN: z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 192/09, Lex nr 584735 i z dnia 27 maja 2010 r., II PK 359/09, Lex nr 603828 oraz postanowienia SN: z dnia 19 października 2011 r., II CZ 68/11, Lex nr 1044004 i z dnia 20 kwietnia 2012 r., III CZ 17/12, Lex nr 1164739). O tym, czy w konkretnej sprawie zachodzi "szczególnie uzasadniony wypadek" w rozumieniu art. 102, decyduje m.in. sposób prowadzenia procesu przez stronę przegrywającą sprawę. Jeżeli prowadzi ona proces w sposób nielojalny, np. przez usiłowanie wprowadzenia sądu w błąd, albo celowo dąży do przewleczenia procesu lub zwiększenia jego kosztów, to nie zasługuje na potraktowanie jej w uprzywilejowany sposób i na zwolnienie od zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi (zob. postanowienie SN z dnia 20 grudnia 1973 r., II CZ 210/73, Lex nr 7366). W niniejszej powodowie w swym subiektywnym przekonaniu mogli być przekonani o zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia, a tylko częściowe obciążanie kosztami nie naruszy interesów ekonomicznych pozwanych.

O kosztach pełnomocnika ustanowionego z urzędu, które nie zostały pokryte w całości ani w części, Sąd orzekł na podstawie § 6 punkt 5 i § 13 ust. 1 punkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013, poz. 490 ze zm.)(2.400 zł za I Instancję , 1.200 za II instancję plus podatek VAT).